

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VII • Nr. 2 (160) • 8 martie 2026

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Ce să facem ca să moștenim viața de veci?

Sfântul Teofan Zăvorâtul

„Creștinismul este singura cale de mântuire. Fiți creștini autentici și vă veți mântui. La ce servește Sfânta Biserică, dogmele și poruncile, la ce servesc Sfintele Taine, posturile, privegherile și rugăciunile noastre, sfințirile și toate celelalte? Toate acestea sau toate cele cuprinse de Sfânta Biserică reprezintă calea sigură de mântuire. Cine va primi din toată inima și va împlini sânguincios tot ce ne poruncește Sfânta Biserică, acela nu este în afara drumului mântuirii.”

Ne învață Sfinții Părinți

Despe post, în cugetarea patristică

Postul, în înțelegerea Sfinților Părinți, este întotdeauna mai mult decât o simplă abținere de la mâncare. Ei îl văd ca pe o **lucrare care vindecă, luminează și întărește sufletul**, iar cuvintele lor surprind foarte bine această dimensiune profundă.

Esența postului în cuvintele Sfinților Părinți

- **Sfântul Ioan Gură de Aur** spune că postul este o rânduială veche „încă din Rai”, un leac necesar pentru vindecarea omului căzut. El subliniază că postul este „maica mântuirii” și o armă împotriva ispitelor.
- **Sfântul Vasile cel Mare** numește postul „armă împotriva demonilor” și un mijloc de a întoarce mânia lui Dumnezeu, fiind o lucrare care a salvat cetăți întregi de la pieire.

(continuare în pag. 2)

Crâmpoe din lumina sărbătorii

Vindecarea slăbănogului din Capernaum: Arătarea iertării dumnezeiești

Pr. Noél TANAZACQ | Sursa: apostolia.eu

În fața lui Hristos este adus un slăbănog, întins pe un pat purtat de patru bărbați. Paralizia este, ca și lepra, unul dintre marile simboluri ale căderii omului, ale păcatului: omul căzut și-a pierdut libertatea (autonomia) și puțința de a faptui, adică de a crea, însușiri care sunt oglindirea lui Dumnezeu; este rob păcatului, rob lui însuși, rob demonilor; este **redus la neputință**. Dar mulțimea e așa de numeroasă că nici măcar nu se poate intra în casă. Atunci, în loc să renunțe, oamenii dau dovadă de inteligență și fac un lucru uimitor: se cațără pe casă, pe scara dinafară și ajung pe acoperiș. Apoi fac o gaură în acoperiș dând la o parte țiglele, și coboară targa cu ajutorul frânghiilor, deasupra locului în care se găsea Iisus.

Scena stârnește râsul: slăbănogul e coborât din Cer. Este o imagine mișcătoare a omului căzut: omul a căzut din locurile cele cerești, adică din apropierea lui Dumnezeu, în praf și țărână, în pământul din care a fost scos.

Hristos rămâne uimit de credința lor. Un asemenea efort de imaginație pentru a putea să se apropie de El, de rabbi Ieshouah, presupunea într-adevăr credință în El, în puterea Lui dumnezeiască, în **puterea vindecării** care sălășluia în El («puterea Domnului se arată în tămăduiri» – Luca 5, 17).

Aici e miezul lucrurilor. Pe când toți se așteptau la vindecarea fizică a slăbănogului, Hristos spune un cuvânt care descumpănește total pe cei prezenți: «Fiule, iertate sunt păcatele tale». Hristos folosește această ocazie pentru a face o nouă revelație, uimitoare, de neînchipuit și anume că are puterea dumnezeiască de a ierta păcatele. De altfel, cărturarii nu s-au înșelat: «Cine poate ierta păcatele afară de singur Dumnezeu?», își spun ei în gând. Judecata lor este dreaptă. Dar, în loc să se cutremure de bucurie, încredințați că rabbi Ieshouah era Mesia și că ochii lor, în sfârșit, îl vedeau, ei spun că Iisus «hulește», adică vorbește împotriva lui Dumnezeu, ia locul lui Dumnezeu, se «joacă de-a Dumnezeu».

Iată un lucru înfricoșat: ni se dezvăluie aici **unul dintre marile păcate ale Omului**, unul dintre cele mai mari, pentru că se vedește mai ales la oamenii duhovnicești și evlavioși, am putea spune la oamenii bisericii; ei sunt specialiști în religie, învățați, știu totul, mai bine chiar decât Dumnezeu. Preferă propriile lor cugete cugetelor lui Dumnezeu, vor să primească pe Dumnezeu, dar vor un Dumnezeu după cugetele, după dorințele și cultura lor; se pun pe ei în locul lui Dumnezeu. Cărturarii cunosc Biblia pe dinafară, dar nu au văzut că rabbi Ieshouah din Capernaum era Mesia. Nu au vrut să vadă.

Domnul, care citește în inimile tuturor oamenilor, îi ceartă. Și face un lucru uimitor: vindecă pe slăbănog chiar în clipa aceea. [...] Vindecarea uimitoare a slăbănogului arată **puterea dumnezeiască a lui Hristos de a ierta păcatele**, arată că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Mesia. Este o dovadă de necontestat.

Ectenia pentru cei adormiți

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Trebuie să vă spun însă că în limbile originale ale Vechiului Testament verbul „**a adormi**” nu avea doar înțelesul de „a cădea în somn” (adică într-o stare din care te poți trezi), ci și pe acela de „a sta culcat”, a se așterne în poziție orizontală (pe pat, pe o scândură sau pe pământ), ceea ce îl făcea vecin cu imaginea mortului care stă culcat fără putința de a se mai ridica vreodată. Așa se explică de ce în vremea Noului Testament verbul „a adormi” rămăsese doar cu înțelesul comun al căderii în somn, așa cum îl avem și noi în afara limbajului bisericesc.

Domnul Iisus i-a conferit acestui cuvânt înțelesul care-l asociază cu învierea. Primul fapt s-a petrecut în casa lui Iair, a cărui fiică, de numai 12 ani, abia murise. Domnul caută să-i liniștească pe vecinii care umpluseră curtea: „Nu plângeți; n-a murit, ci doar-me”. Ei însă îl iau în râs, știind bine că fata murise. Iisus îi poruncește copilei să se ridice, și astfel se petrece minunea învierii pe care o cunoaștem din Evangheliile după Marcu și Luca (Marcu 5, 22-43; Luca 8, 41-56).

Al doilea fapt e și mai grăitor. (Înainte însă de a-l relata, fac o mică paranteză. Iisus obișnuia să folosească ceea ce am putea numi un „metalimbaj”, adică un cuvânt sub al cărui sens comun se ascundea un altul, știut și descoperit numai de El, dar care era mai mult decât o metaforă. Într-o bună zi intră în corabie și le spune ucenicilor: „Feriți-vă de aluatul fariseilor și al saducheiilor”. Ei înțeleg că aceasta e o aluzie la faptul că uitaseră să ia pâine, ceea ce echivala cu o muștrare fină. În realitate, El îi îndemna să se ferească de învățătura acelora ca de un aluat învechit, care nu mai fermentează și care deci nu mai dospește frământătura, ci mai degrabă o strică (Matei 6, 5-12). În altă împrejurare, lângă fântâna lui Iacob, Iisus îi făgăduiește femeii samaritanence o apă prin folosirea căreia nimeni nu mai însetează niciodată; ea crede că e vorba de vreo licoare miraculoasă, obținută prin cine știe ce vrăji, dar mai târziu va pricepe că El îi oferă apa cea vie a Duhului Sfânt. Tot atunci, după plecarea femeii, ucenicii aduc merinde și-L îndeamnă să mănânce, dar El refuză: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți”. Ei bănuiesc că între timp l-a adus cineva de mâncare, dar de îndată vor ști că hrana lui Iisus este plinirea voii Tatălui Său [Ioan 4, 7-34]).

Revenim la faptul grăitor. Iisus Se află undeva departe de Betania, în timp ce Lazăr, prietenul Său, zace bolnav acasă. El le

spune ucenicilor: „**Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar mă duc să-l trezesc**”. Citez, în continuare, textul din Evanghelia după Ioan: „Atunci l-au zis ucenicii: Doamne, dacă a adormit, va scăpa. Iisus însă vorbise despre moartea lui [Lazăr], dar ei credeau că vorbește despre adormirea prin somn. Deci Iisus le-a spus atunci limpede: Lazăr a murit”. Ceea ce a urmat știm: învierea lui Lazăr.

Iată deci marea revelație: **moartea fizică a omului nu înseamnă nimicirea lui, adică dispariția lui totală și ireversibilă, ci doar trecerea lui dintr-un mod de existență în alt mod de existență**. Aceasta, datorită faptului că ființa umană are o structură dihotomică, alcătuită din trup și din suflet. Trupul, fiind materie, se descompune prin moartea fizică și devine pământ, în timp ce sufletul, despărțindu-se de trup, își are o viață de sine stătătoare, spirituală și veșnică. Știm din Sfintele Scripturi (și mai cu seamă de la Sfântul Apostol Pavel) că învierea cea de obște, de la sfârșitul veacurilor, nu va fi altceva decât învierea fiecărui trup omenesc, adunat din risipire, și reunirea lui cu sufletul de care fusese despărțit prin moarte. El însă nu va mai avea structura cea veche, ci va fi un „trup duhovnicesc” (1 Corinteni 15, 39-49), după modelul celui cu care a înviat Hristos.

După moartea omului, sufletul trece printr-o Judecată particulară a lui Dumnezeu, în urma căreia el intră într-o stare de fericire, pe care noi o numim rai, sau într-o stare de nefericire, pe care o numim iad. Aceste stări durează până la Judecata universală, de după învierea morților, când vor avea loc hotărârile finale. Până atunci, totul e așteptare. În rai, sufletul se bucură de odihna cea întru Dumnezeu, despre care v-am mai vorbit. Cel din iad, ca unul ce s-a ținut și se ține departe de Dumnezeu, trăiește și el, dar își trăiește o stare de neodihnă perpetuă, așa cum este aceea a trupului chinuit de insomnii. Păstrându-și intactă memoria, el este în permanență vizitat de imaginea păcatelor și nelegiuirilor săvârșite în viață și rămase în afara oricărei pocăințe. Neliniștea lui e întreținută chiar de amintirea păcatelor mai mici, a celor mărunte, care nu-i dau pace, ca într-un somn bântuit de purici.

Iată de ce noi, ortodocșii, ne rugăm pentru cei repauzați și de ce noi, românii, avem și întreținem un puternic cult al morților. Or, dacă e normal să cinstim trupul rămas fără suflet, îngrijindu-i mormântul, înzestrându-l cu cruce, curățindu-l de buruieni și împodobindu-l cu flori, cu atât mai firesc este să ne îngrijim de sufletul cel nemuritor, despre care niciodată nu știm precis în ce stare se află, cerând de la Dumnezeu ușurarea, lăsarea și iertarea păcatelor care-l tulbură și-l încolăcesc asemenea buruienilor perene. Noi credem și mărturisim că, prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata universală, cea De Apoi, într-o stare mai bună decât aceea cu care s-a despărțit de trup. Reunit cu acesta în ființa omului final, el nu va sta singur în fața Dreptului Judecător, ci însoțit de rugăciunile noastre, cărora li se vor adăuga, negreșit, acelea ale Maicii Domnului. (Va urma)

Ne învață Sfinții Părinți

Despe post, în cugetarea patristică

(continuare din pag. 1)

- **Sfântul Maxim Mărturisitorul** arată că postul „veștește pofța” și curățește mintea, pregătind-o pentru contemplarea adevărului.
- **Sfântul Simeon Noul Teolog** vede postul ca pe o cale de a înmuia inima și de a opri pornirile trupului.
- **Sfântul Grigorie Palama** afirmă că „tot binele și frumosul se săvârșește prin post”, arătând că postul este temelia virtuților.

Postul ca luptă împotriva patimilor

- **Sfântul Antim Ivireanul** avertizează că nu folosește postul dacă trupul e flămând, dar sufletul e plin de păcate: „Ce folos

este a nu mânca carne, iar cu hulele a rupe carnea fraților noștri?”

- **Sfântul Paisie Aghioritul** spune că postul ajută la retragerea războiului trupesc, dar numai dacă este unit cu smerenia.
- **Sfântul Antim din Chios** arată că rugăciunea are nevoie de post și priveghere: postul slăbește patimile, privegherea le omoară, iar rugăciunea ridică sufletul spre Dumnezeu.

Roadele postului

Sfinții Părinți descriu **roadel postului** ca fiind: curățirea minții și a inimii, întărirea voinței și a răbdării, pacea sufletului și liniștea gândurilor, sporirea rugăciunii, pocăința adevărată, dobândirea discernământului. **Sfântul Efrem Sirul** numește postul „maică a sănătății, învățător al tinerilor, podoabă a bătrânilor, pace în casă și pricină a pocăinței”. Pentru Sfinții Părinți, postul cu folos este cel care unește **înfrânarea, rugăciunea, smerenia și fapta bună**. Nu este doar o rânduială trupească, ci o lucrare a întregii ființe, care îl apropie pe om de Dumnezeu și îl vindecă în profunzime.